TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. rugsėjo 6 d.*

„Jurisdikcija civilinėse ir komercinėse bylose — Jurisdikcija, susijusi su vartotojų sutartimis — Reglamentas (EB) Nr. 44/2001 — 15 straipsnio 1 dalies c punktas — Galimas šios jurisdikcijos apribojimas, taikant ją tik nuotoliniu būdu sudarytoms sutartims“

Byloje C-190/11

dėl *Oberster Gerichtshof* (Austrija) 2011 m. kovo 23 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2011 m. balandžio 22 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Daniela Mühlleitner

prieš

Ahmad Yusufi,

Wadat Yusufi

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, teisėjai K. Schiemann, L. Bay Larsen, C. Toader (pranešėja) ir E. Jarašiūnas,

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Daniela Mühlleitner, atstovaujamos *Rechtsanwalt* C. Schönhuber,

— A. Yusufi ir W. Yusufi, atstovaujamų *Rechtsanwälte* U. Schwab ir G. Schwab,

— Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek ir J. Vláčil,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* M. Russo,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos M. Szpunar ir B. Majczyna,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. I. Fernandes ir S. Nunes de Almeida,

* Proceso kalba: vokiečių.

— Šveicarijos Konfederacijos, atstovaujamos D. Klingele,

— Europos Komisijos, atstovaujamos A.-M. Rouchaud-Joët ir M. Wilderspin,

susipažinęs su 2012 m. gegužės 24 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42, toliau – Reglamentas „Briuselis I“) 15 straipsnio 1 dalies c punkto išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp D. Mühlleitner ir A. ir W. Yusufi dėl lengvojo automobilio pirkimo–pardavimo sutarties nutraukimo dėl paslėptų šio automobilio trūkumų, pirkimo kainos grąžinimo ir žalos atlyginimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselio konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32) su pakeitimais, padarytais vėlesnėmis konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos (toliau – Briuselio konvencija), 13 straipsnio pirmos pastraipos 3 punkte nustatyta:

„Bylose dėl sutarties, kurią asmuo sudarė ne tam tikslui, kuris gali būti laikomas susijusiu su jo veikla ar profesija, toliau – vartotojas, jurisdikcija nustatoma pagal šį skirsnį, nepažeidžiant 4 straipsnio ir 5 straipsnio 5 punkto, jei tai yra:

<…>

3) prekių tiekimo ar paslaugų teikimo sutartis, ir jeigu:

a) valstybėje, kur yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, iki sutarties sudarymo jis gavo konkretų pasiūlymą arba sužinojo apie jį iš reklamos;

ir

b) toje valstybėje vartotojas ėmėsi veiksmų, reikalingų sutarčiai sudaryti.“

4 Pagal Reglamento „Briuselis I“ 13 konstatuojamąją dalį, kalbant apie draudimo, vartotojų ir darbo sutartis, silpnesniąją šalį turėtų ginti palankesnės tokios šalies interesams jurisdikcijos taisyklės nei bendrosios taisyklės.

5 Reglamento „Briuselis I“ 2 straipsnyje numatyta, kad valstybėje narėje nuolat gyvenantiems asmenims, neatsižvelgiant į jų pilietybę, bylos turi būti keliamos tos valstybės narės teismuose.

6 Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta:

„Bylose dėl sutarties, kurią asmuo, vartotojas, sudaro tokiam tikslui, kuris gali būti laikomas nesusijusiu su jo darbu arba profesija, jurisdikcija nustatoma vadovaujantis šiuo skirsniu, nepažeidžiant 4 straipsnio ir 5 straipsnio 5 punkto, jeigu:

<…>

c) <…> sutartis buvo sudaryta su šalimi, vykdančia komercinę arba profesinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kitu būdu tokią veiklą susiejančia su minėta valstybe nare ar keliomis valstybėmis, įskaitant pastarąją, ir jeigu minima sutartis yra priskiriama tokios veiklos sričiai.“

7 Reglamento „Briuselis I“ 16 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Vartotojas kitai sutarties šaliai bylą gali iškelti valstybės narės, kurioje yra nuolatinė tos sutarties šalies gyvenamoji ar verslo vieta, teismuose arba vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos teismuose.

2. Bylą vartotojui kita sutarties šalis gali iškelti tik valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose.“

8 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės (Roma I) (OL L 177, p. 6, toliau – Reglamentas „Roma I“) 7 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad šio reglamento materialinė taikymo sritis ir nuostatos turėtų atitikti Reglamentą „Briuselis I“.

9 Reglamento „Roma I“ 24 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Vartojimo sutarčių atveju, <…> siekiant suderinamumo su Reglamentu [„Briuselis I“], turi būti daroma nuoroda į „susietos veiklos“ sąvoką, kaip vartotoją apsaugančios priemonės taikymo sąlygą, kuri turi būti vienodai aiškinama Reglamente [„Briuselis I“] ir šiame reglamente, turint omenyje tai, kad bendroje Tarybos ir Komisijos deklaracijoje dėl Reglamento [„Briuselis I“] 15 straipsnio tvirtinama, jog norint, kad būtų taikoma[s] 15 straipsnio 1 dalies c pastraipa [punktas], įmonė turi susieti savo veiklą su valstybe nare, kurioje yra vartotojo gyvenamoji vieta, arba su keliomis valstybėmis, įskaitant tą valstybę narę, o sutartis turi būti priskiriama tokios veiklos sričiai. Šioje deklaracijoje taip pat primenama, jog vien to, kad tam tikra interneto svetainė būtų prieinama, neužtenka, kad būtų taikomas 15 straipsnis; reikia, kad šioje interneto svetainėje būtų raginama sudaryti nuotolines sutartis ir kad sutartis iš tikrųjų būtų sudaryta nuotoliniu būdu bet kokiomis priemonėmis. Šiuo atžvilgiu interneto svetainėje vartojama kalba ar valiuta nelaikomos reikšmingomis aplinkybėmis.“

10 Reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Nedarant poveikio 5 ir 7 straipsnių taikymui, sutarčiai, sudarytai tarp fizinio asmens, siekiančio tikslų, kurie gali būti laikomi nesusijusiais su jo darbu ar profesine veikla (vartotojas), ir kito asmens, atliekančio savo darbą arba vykdančio profesinę veiklą (profesionalas), taikoma vartotojo įprastos gyvenamosios vietos valstybės teisė, jei profesionalas:

a) vykdo komercinę ar profesinę veiklą vartotojo įprastos gyvenamosios vietos valstybėje; arba

b) bet kokiomis priemonėmis kreipia šią veiklą į tą valstybę ar kelias valstybes, tarp kurių yra ta valstybė,

ir ta sutartis patenka į tokios veiklos sritį.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

11 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir iš bylos medžiagos matyti, kad D. Mühlleitner, gyvenanti Austrijoje, internete ieškojo vokiško lengvojo automobilio, kurį norėjo įsigyti privatiems poreikiams tenkinti. Prisijungusi prie vokiškos paieškos sistemos www.mobile.de ji įvedė norimos transporto priemonės markę ir modelį ir gavo konkrečius požymius atitinkančių transporto priemonių sąrašą.

12 Jai išsirinkus transporto priemonę, geriausiai atitinkančią jos paieškos kriterijus, pasirodė nuoroda į atsakovų A. ir W. Yusufi, kurie per Hamburge (Vokietija) įsteigtą civilinės teisės bendrovę *Autohaus Yusufi GbR* (toliau – *Autohaus Yusufi*) verčiasi mažmenine transporto priemonių prekyba, pasiūlymą.

13 Norėdama gauti detalesnės informacijos apie minėtoje paieškos sistemoje siūlomą transporto priemonę, D. Mühlleitner paskambino atsakovams *Autohaus Yusufi* interneto svetainėje nurodytu telefono numeriu, prie kurio buvo nurodytas tarptautinis kodas. Kadangi siūlomos transporto priemonės nebebuvo, jai pasiūlyta kita transporto priemonė, apie kurią detalius duomenis ji vėliau gavo elektroniniu paštu. Jai taip pat tvirtinta, kad tai, jog ji yra Austrijos pilietė, nesudaro kliūčių įsigyti transporto priemonę iš atsakovų.

14 Paskui D. Mühlleitner nuvyko į Vokietiją, 2009 m. rugsėjo 21 d. Hamburge pasirašiusi pirkimo–pardavimo sutartį, nusipirko šią transporto priemonę iš A. ir W. Yusufi už 11 500 eurų ir iškart ją pasiėmė.

15 Grįžusi į Austriją D. Mühlleitner pastebėjo, kad nusipirkta transporto priemonė turi esminių trūkumų ir paprašė atsakovų ją pataisyti.

16 Kadangi atsakovai atsisakė taisyti transporto priemonę, D. Mühlleitner kreipėsi į savo gyvenamosios vietos teismą, *Landesgericht Wels* (Austrija), su prašymu nutraukti transporto priemonės pirkimo–pardavimo sutartį, kurią ji tvirtina sudariusi kaip vartotoja su įmone, kurios komercinė arba profesinė veikla susijusi su Austrija, o tokiam atvejui taikomas Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas.

17 Atsakovai ginčijo tai, kad D. Mühlleitner yra „vartotoja“, ir Austrijos teismų tarptautinę jurisdikciją ir tvirtino, kad ginčą turėtų nagrinėti kompetentingi Vokietijos teismai. Jie taip pat tvirtino, kad jų veikla su Austrija nesusijusi ir kad ieškovė sutartį sudarė jų įmonės buveinėje Vokietijoje.

18 2010 m. gegužės 10 d. pirmosios instancijos teismas *Landesgericht Wels* atmetė ieškinį, pripažinęs, kad neturi jurisdikcijos. Nors šis teismas pripažino, jog D. Mühlleitner yra „vartotoja“, jis nurodė, kad *Autohaus Yusufi* interneto svetainės pasiekiamumo Austrijoje nepakanka Austrijos teismų jurisdikcijai pagrįsti, kad sutarties sudarymo pagrindas buvo ieškovės skambutis telefonu ir kad iš vėliau išsiųsto elektroninio laiško nematyti, kad atsakovai veiklą susiejo su Austrija. Dėl šio sprendimo D. Mühlleitner pateikė apeliacinį skundą *Oberlandesgericht Linz*.

19 2010 m. birželio 17 d. šis teismas patvirtino pirmosios instancijos teismo sprendimą. Jis taip pat nepaneigė, kad D. Mühlleitner yra „vartotoja“, bet priminė bendrą Tarybos ir Komisijos deklaraciją dėl Reglamento „Briuselis I“ 15 ir 73 straipsnių, paskelbtą priėmus šį reglamentą (toliau – bendra deklaracija), pagal kurią tik „pasyvios“ interneto svetainės nepakanka, kad būtų galima laikyti, jog veikla susijusi su vartotojo valstybe, ir pažymėjo, kad *Autohaus Yusufi* interneto svetainė turėjo tokios „pasyvios“ svetainės požymių. Be to, jis nurodė, kad pagal bendrą deklaraciją sutartis turi būti sudaryta nuotoliniu būdu, ir konstatavo, kad nagrinėjamu atveju taip nebuvo. Tačiau šis teismas leido pateikti kasacinį skundą, sutikęs, kad bendros deklaracijos teisinė galia prieštaringa.

20 Dėl šio sprendimo D. Mühlleitner pateikė kasacinį skundą *Oberster Gerichtshof*.

21 Kaip matyti iš bylos medžiagos, minėtas teismas teigia, kad atsakovai susiejo savo veiklą su Austrija, kaip tai suprantama pagal Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktą, nes *Autohaus Yusufi* interneto svetainė prieinama Austrijoje ir sutarties šalys bendravo nuotoliniu būdu – telefonu ir elektroniniu paštu.

22 Tačiau 2010 m. lapkričio 9 d. sprendimu *Oberster Gerichtshof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą, kol bus paskelbtas Teisingumo Teismo sprendimas bylose *Pammer* ir *Hotel Alpenhof* (2010 m. gruodžio 7 d. Sprendimas *Pammer ir Hotel Alpenhof*, C-585/08 ir C-144/09, Rink. p. I-12527), kuriame turėjo būti patikslinta sąvoka „su valstybe nare, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, susieta veikla“.

23 Paskelbus šį sprendimą, patvirtintas *Oberster Gerichtshof* įsitikinimas, kad A. ir W. Yusufi susiejo savo komercinę arba profesinę veiklą su Austrija. Šis teismas taip pat neabejoja, kad D. Mühlleitner yra „vartotoja“.

24 Tačiau šiam teismui kyla klausimas, ar iš minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 86 ir 87 punktų matyti, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas taikomas tik nuotoliniu būdu sudarytoms sutartims.

25 Šiomis aplinkybėmis *Oberster Gerichtshof* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar Reglamento <...> „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas taikomas tik tada, kai sutartis tarp vartotojo ir verslininko buvo sudaryta nuotoliniu būdu?“

Dėl prejudicinio klausimo

26 Visų pirma reikia priminti, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas yra tiek bendrosios jurisdikcijos taisyklės, nustatytos šio reglamento 2 straipsnio 1 dalyje, pagal kurią jurisdikcija priskiriama valstybės narės, kurios teritorijoje yra atsakovo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismams, tiek to paties reglamento 5 straipsnio 1 punkte numatytos specialiosios jurisdikcijos sutarčių srityje taisyklės, pagal kurią kompetentingas teismas yra tas teritorinis teismas, kur įsipareigojimas, kuriuo grindžiamas skundas, buvo įvykdytas arba turi būti įvykdytas, išimtis (minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 53 punktas).

27 Iš to matyti, kad tokią išimtį reikia aiškinti siaurai, nes nuo bendrosios taisyklės nukrypti leidžiančios nuostatos ar jos išimtys turi būti aiškinamos siaurai.

28 Be to, reikia priminti, kad Reglamente „Briuselis I“, visų pirma jo 15 straipsnio 1 dalies c punkte, vartojamos sąvokos turi būti aiškinamos savarankiškai, iš esmės remiantis šio reglamento sistema ir tikslais, kad būtų galima užtikrinti, jog jis bus vienodai taikomas visose valstybėse narėse (šiuo klausimu žr. 2005 m. sausio 20 d. Sprendimo *Engler*, C-27/02, Rink. p. I-481, 33 punktą ir minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 55 punktą).

29 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad, kaip matyti iš Reglamento „Briuselis I“ 13 konstatuojamosios dalies, šiuo reglamentu nustatytoje sistemoje 15 straipsnio 1 dalies c punktas užima tą pačią vietą ir atlieka tą pačią vartotojo, kaip silpnesniosios šalies, gynimo funkciją kaip ir Briuselio konvencijos 13 straipsnio pirmos pastraipos 3 punktas (žr. 2009 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Ilsinger*, C-180/06, Rink. p. I-3961, 41 punktą).

30 Galiausiai pažymėtina, kad nereikia tikrinti, ar A. ir W. Yusufi komercinė veikla buvo susieta su Austrija, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šią sąlygą jau pripažino įvykdyta.

31 Į pateiktą klausimą reikia atsakyti atsižvelgiant į šiuos samprotavimus.

32 Prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori išsiaiškinti, ar Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktą reikia aiškinti taip, jog juo reikalaujama, kad sutartis tarp vartotojo ir verslininko būtų sudaryta nuotoliniu būdu. Tokiomis aplinkybėmis šiam teismui kyla klausimas, ar iš minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 86 ir 87 punktų matyti, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punkto taikymo sritis apima tik nuotoliniu būdu sudarytas vartojimo sutartis.

33 Nors Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktu siekiama apsaugoti vartotojus, tai nereiškia, jog ši apsauga absoliuti (žr. minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 70 punktą). Be to, būtinybė sudaryti vartojimo sutartis nuotoliniu būdu paminėta bendroje deklaracijoje ir Reglamento „Roma I“ 24 konstatuojamojoje dalyje, kurioje cituojama ši bendra deklaracija.

34 Tačiau visos pastabas pateikusios vyriausybės ir Komisija pateikė argumentų, susijusių su šios nuostatos aiškinimu pažodžiui, jos geneze ir teleologiniu aiškinimu, kuriais pagrindžiamas neigiamas atsakymas į prejudicinį klausimą.

35 Pirma, konstatuotina, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punkte nėra aiškiai įtvirtintos sąlygos, kad sutartys, kurioms jis taikomas, turi būti sudarytos nuotoliniu būdu.

36 Iš šios nuostatos teksto matyti, kad ji taikoma, kai įvykdytos dvi konkrečios sąlygos. Pirma, prekybininkas turi vykdyti komercinę arba profesinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kitu būdu tokią veiklą susieti su šia valstybe nare ar keliomis valstybėmis, įskaitant šią valstybę narę, ir, antra, sutartis, dėl kurios ginčijamasi, turi būti priskiriama tokios veiklos sričiai.

37 Be to, pažymėtina, kad Tarybos reglamento (EB) dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasiūlymo, kurį Komisija pateikė 1999 m. liepos 14 d. Briuselyje (COM(1999) 348 galutinis), motyvuose pastaroji institucija teigia, kad „tai, jog panaikinta buvusiame [Briuselio konvencijos] 13 straipsnyje įtvirtinta sąlyga, kad vartotojas savo valstybėje turi būti ėmęsis sutarčiai sudaryti reikalingų veiksmų, reiškia, kad 15 straipsnio pirmos pastraipos 3 punktas [dabar – Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas] taikomas ir sutartims, sudarytoms kitoje nei vartotojo valstybėje narėje“.

38 Teisingumo Teismas taip pat yra pripažinęs, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies tekstas nėra visiškai analogiškas Briuselio konvencijos 13 straipsnio pirmai pastraipai. Pirmiausia jis pažymėjo, kad sąlygos, kurias turi atitikti vartojimo sutartys, nuo šiol formuluojamos abstrakčiau negu anksčiau, kad vartotojai būtų labiau ginami atsižvelgiant į naujas komunikacijos priemones ir elektroninės komercijos plėtrą (žr. minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 59 punktą).

39 Taip Sąjungos teisės aktų leidėjas sąlygas, pagal kurias, viena vertus, prekybininkas turi būti pateikęs konkretų pasiūlymą arba reklamą valstybėje, kur yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, ir, kita vertus, vartotojas toje valstybėje turi būti ėmęsis sutarčiai sudaryti reikalingų veiksmų, pakeitė tik prekybininkui taikomomis sąlygomis (minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 60 punktas).

40 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad 2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento Teisės reikalų ir vidaus rinkos komiteto ataskaitoje dėl būsimo Reglamento „Briuselis I“ pasiūlymo (baigiamasis dokumentas A5-0253/2000, 23 pataisa ir motyvai) nurodyta diskusija dėl galimybės įtraukti sąlygą, pagal kurią vartojimo sutartys turi būti sudarytos nuotoliniu būdu, ir argumentai, kurie galiausiai lėmė, kad ši pataisa nebuvo priimta.

41 Kaip pažymi generalinis advokatas išvados 17 punkte, nauja, ne tokia griežta buvusio Briuselio konvencijos 13 straipsnio formuluotė atsispindi ir susitarimuose, kurie yra lygiagretūs Briuselio konvencijai ir Reglamentui „Briuselis I“, visų pirma konvencijos, pridėtos prie 2007 m. spalio 15 d. Tarybos sprendimo 2007/712/EB dėl Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasirašymo Bendrijos vardu (OL L 339, p. 1), 15 straipsnio 1 dalies c punkte.

42 Antra, dėl Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punkto teleologinio aiškinimo pažymėtina, kad sąlygos, susijusios su vartojimo sutarčių sudarymu nuotoliniu būdu, įtraukimas prieštarautų šia nuostata (nauja, ne tokia griežta jos formuluote) siekiamam tikslui apsaugoti vartotojus, kurie yra silpnesnioji sutarties šalis.

43 Trečia, minėto Sprendimo *Pammer ir Hotel Alpenhof* 86 ir 87 punktuose Teisingumo Teismas, reaguodamas į bendrovės *Hotel Alpenhof* pateiktus argumentus, kad Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas negali būti taikomas, nes sutartis su vartotoju sudaryta vietoje, o ne nuotoliniu būdu, pripažino, kad šie argumentai nagrinėjamu atveju nereikšmingi, nes viešbučio kambario užsakymas ir jo patvirtinimas buvo atlikti nuotoliniu būdu.

44 Kaip nurodė generalinis advokatas šioje byloje pateiktos išvados 36–38 punktuose, konstatuotina, kad minėto sprendimo 86 ir 87 punktuose pateiktas tik Teisingumo Teismo atsakymas į bendrovės *Hotel Alpenhof* argumentus ir kad šį atsakymą galima taikyti tik konkrečioms tos bylos aplinkybėms. Taigi esminė Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punkto taikymo sąlyga yra komercinės ar profesinės veiklos sąsaja su valstybe, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta. Šiuo atžvilgiu tiek susisiekimas nuotoliniu būdu, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, tiek prekės ar paslaugos užsakymas nuotoliniu būdu arba *a fortiori* vartojimo sutarties sudarymas nuotoliniu būdu yra sutarties sąsajos su tokia veikla požymiai.

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog Reglamento „Briuselis I“ 15 straipsnio 1 dalies c punktas aiškintinas taip, kad juo nereikalaujama, jog sutartis tarp vartotojo ir verslininko būtų sudaryta nuotoliniu būdu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 15 straipsnio 1 dalies c punktas aiškintinas taip, kad juo nereikalaujama, jog sutartis tarp vartotojo ir verslininko būtų sudaryta nuotoliniu būdu.

Parašai.